

חיפושית הזהב

כתב ג'אפר אברהימי
איורים רודבה כאף

נדה הייתה ילדה קטנה. היא גרה עם
הוריה בבית כפרי על גבעה.
לאבא של נדה הייתה חווה, שבה גידל
חיטה ושעורה.

יום אחד הוריה של נדה יצאו לשדה
כדי לקצור את התבואה ונדה
נשארה בבית לבדה. היא הרגישה
בודדה מאוד.
הבדידות עייפה את נדה.
אבא יצא מהבית.
אמא יצאה מהבית.

נדה הייתה משועממת ואמרה לעצמה "אצא לגינה ואשקה את הפרחים. אוכל לשחק עם
הניצנים ולנער את ענפי השיחים."

היא יצאה לגינה ושם ראתה חיפושית שחורה. היא ניגשה אליה וברכה אותה לשלום. החיפושית החזירה לה את הברכה.

נדה נזכרה שאמא סיפרה לה על דודה חיפושית ושאלה את החיפושית השחורה "לאן את הולכת דודה חיפושית?"

החיפושית השחורה התחילה לצחוק. הוא צחקה וצחקה עד שנדה שאלה "מדוע את צוחקת? מדוע את פותחת וסוגרת את קרנייך?"

והחיפושית ענתה "כי את קוראת לי דודה חיפושית!" "אבל את בוודאי דודה חיפושית" אמרה נדה הקטנה "את הולכת העירה לבקר את הסבים שלך. זה מה שסיפרה לי אמא!"

אבל החיפושית השחורה צחקה שוב, ואחר כך אמרה "ילדה קטנה, אני לא דודה חיפושית. אני אבא חיפושית! ואני לא הולך לשום עיר, ולא לסבים שלי. אני רק מחפש את הילדה שלי!"

היא שובבה מאוד. היא מטפסת על קירות מלמטה עד למעלה. הבוקר אמרתי לה "זהבית, ילדה שובבה, אל תטפסי על קירות! את עלולה לפול. תוכלי לטפס כשתגדלי! ואז חיפושית זהב שלנו כעסה ועזבה. אינני יודע לאן הלכה, אבל אם אמצא אותה, אעניש אותה כמו שצריך!"

נדה צחקה ואמרה "אז כנראה טעיתי. אבל אמור לי, לאן הלכה הילדה שלך?"
והחיפושית סיפרה "אינני יודע, יקירתי. הילדה שלי כעסה עלינו. שמה זהבית, חיפושית זהב."

נדה שאלה "אבא חיפושית. אולי תרצה שאעזור לך
לחפש אותה?"
ואבא חיפושית ענה "תודה, אודה לך מאוד אם תמצאי
את זהבית שלי."
"טוב" אמרה נדה "אבל תבטיח שלא תעניש אתה
יותר אם אמצא אותה."
אבא חיפושית חשב רגע ואחר כך הסכים.

נדה ואבא חיפושית התחילו לחפש את
חיפושית הזהב ביחד. נדה בצד אחד של
הגינה ואבא חיפושית מצד שני.

נדה חיפשה וחיפשה אך
פתאום ראתה חיפושית
קטנה. היא אמרה
"חיפושית קטנה, את
בוודאי זהבית, חיפושית
זהב! לאן את הולכת?"

אמרה נדה "אני יודעת שאת כועסת על אמא
ועל אבא שלך. אני יודעת שאת רוצה לברוח,
אבל לא צריך לנהוג כך. אינך רוצה לחיות אצל
ההורים שלך? בואי, נמצא את אבא שלך
ותשכחי מהסבים הזקנים."

וחיפושית זהב הקטנה ענתה "אני הולכת לעיר,
לבקר את סבא וסבתא שלי."
נדה הקטנה צחקה ואמרה "העיר רחוקה מאוד."
אבל החיפושית אמרה "לא, היא לא רחוקה."

החיפושית הקטנה חשבה רגע ואמרה "לא, לא
אבוא אתך."
"מדוע?" שאלה נדה הקטנה.
"כי אבא שלי יכעס ויעניש אותי ואני מפחדת."
"אל תפחדי" אמרה נדה "אדאג לך. הנה, שבי
ביד שלי ואקח אותך לאבא. לא אתן לו להעניש
אותך. אבל את תבקשי סליחה. כי את צריכה
תמיד לשמוע בקולו ולא העלב יותר."
חיפושית זהב הסכימה ונדה הקטנה הביאה
אותה לאבא חיפושית.

אבא חיפושית אמר "בוקר טוב ילדתי היקרה."
חיפושית זהב הקטנה ביקשה סליחה מאביה
והבטיחה להישמע לו תמיד.
נדה הקטנה שמחה מאוד.

ואז שמעה צעדים. היא רצה
מהר לפשפש וראתה את אמא
חוזרת מהשדה.